

Herpaa foreslaar man at raade Bod ved en Ændring i § 721.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Domsmands Medvirken i 2den Instans bemærkes, at naar alle Straffesager undtagen Nævningesager henlægges til Underret, kan der efter Udvalgets Mening ikke være Tvivl om, at Anke i fuldt Omfang, altsaa ogsaa med Hensyn til Bevissspørgsmaalet maa staa aaben for Parterne, saaledes at Behandlingen for Landsretten faar Karakteren af en helt ny Foretagelse med umiddelbar Bevisførelse. Heraf følger da atter, at Domsmand maa medvirke ogsaa under Ankebehandlingen, og i Overensstemmelse hermed er Forslag ad § 692 affattet. Ifølge dette Forslag skal endvidere § 925-Sagerne, naar de paaankes, afgøres af Landsretten under Domsmands Medvirken. Det skønnes nemlig rimeligt, at der, naar disse Sager paaankes, er Adgang for Parterne til bl. a. at faa Strafdmaalingen fastsat under Domsmands Medvirken, og en saadan Adgang maa ogsaa antages at ville forøge Tilbøjeligheden til at samtykke i § 925-Behandling, hvilket paa Grund af denne Behandlingsmaades enkle og hurtige Karakter er heldigt.

Endelig bemærkes, at man med Hensyn til Sager, der angaar baade borgerlige og gejstlige Forseelser, og som ved kgl. Resolution ifølge Lovens § 21, 4de Stykke henvises til Behandling ved borgerlig Ret, foreslaar, at Domsmand medvirker ved Paakendelsen efter almindelige Regler (jfr. Forslag ad §§ 688 og 692), uanset om der ogsaa tilforordnes Retten 2 gejstlige Medlemmer, se Forslag ad § 21.

B. Med Hensyn til *Retternes Sammensætning*, hvor Domsmand skal medvirke, foreslaar man for Underretternes Vedkommende, at Retten bestaar af Underretsdommeren og 2 Domsmand, jfr. Forslag ad § 18. Denne Ordning stemmer ikke blot med, hvad der gælder i Norge og som Regel ogsaa i Tyskland, men svarer ogsaa godt til, hvad der ifølge Retsplejeloven gælder i de Sager, der behandles under Medvirken

af sø- eller handelskyndige Medlemmer, jfr. § 9, 7de Stykke og § 18.

Større Vanskelighed volder Spørgsmaalet om Landsrettens Sammensætning under Ankebehandling af Sager, paadømte i 1ste Instans af Underret med Domsmand. Nogen Vejledning fra den norske Lov har man ikke her kunnet hente, idet norske Domme, afsagte under Medvirken af Domsmand, paaankes til Nævningeretten (lagmannsretten), en Ordning, som der ikke fra nogen Side indenfor Udvalget har været Stemning for at efterligne. Den tyske Lov gaar ud paa, at Domme afsagt af „Schöffengericht“, bestaaende af 1 eller 2 juridiske Dommere og 2 Domsmand, er Genstand for Anke („Berufung“) til „Grosse Strafkammer“, der sammensættes af 3 juridiske Dommere og 2 Domsmand. Ej heller denne Ordning egner sig efter Udvalgets Mening til Forbillede for en dansk Ordning.

Ved Spørgsmaalets Afgørelse maa det have for Øje, at Underretternes Domme som ovenfor nævnt maa kunne paaankes i fuldt Omfang (jfr. Forslag ad § 963), at Ankebehandlingen derved faar Karakteren af en fuldstændig ny Domsforhandling (jfr. Forslag ad §§ 965 a—965 c) med ny Bevisførelse under Anvendelse af Umiddelbarhedsprincippet, og at Landsretten træffer den *endelige* Afgørelse af Bevissspørgsmaalet og som Regel ogsaa af Retsspørgsmaalet. Herefter, og idet en Nyordning saavidt muligt bør opbygges paa den bestaaende Organisation, bør de juridiske Dommeres Tal efter Udvalgets Formening være 3. Hvad Domsmandenes Tal angaar, bør dette formentlig være mindst 3, da de ellers vilde komme i Minoritet i Modsætning til, hvad der gælder i Underinstansen. Ud fra den Betragtning, at Forholdet mellem det juridiske og det læge Element burde være det samme i begge Instanser, kunde man tænke sig Domsmandenes Antal i Landsretten fastsat til 6. Dette vilde imidlertid give en meget stor og temmelig tungt virkende Ret, blive ret bekosteligt og gøre Domsmands-Ombudet mere byrdefuldt. Og endelig vilde det nødvendiggøre særlige Vote-